

Výročí osamělé písničkářky

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Neděle, 26 Květen 2013 16:13

(k jubileu Dagmar Andrtové - Voňkové) Písničkářkám a písničkářům většinou nepatří přeplněná hlediště, lépe řečeno, již dlouho nepatří. Jsou umělci, kteří svým výkonem boří hradby a ukazují cestu, jsou umělci tiší, plní nenápadné krásy. Mezi ty druhé bezesporu patří i písničkářka **Dagmar Andrtová - Voňková**, která 13.

května slavila pětasedesáté narozeniny. Jednu z jejích prvních písní, *Pastýřku*

, zpíval počátkem sedmdesátých let minulého století Spirituál kvintet. V té době režim

, disponující po zuby ozbrojenou armádou a armádou fízlů, k smrti nenáviděl písničkáře, kteří skrytě nebo otevřeně v písních říkali vše, co si ostatní jen mysleli. Režim měl z těch několika lidí s kytarou zcela obyčejný strach, jaký má každý zbabělec u moci. V té době vzniklo i volné sdružení písničkářů Šafrán, k němuž patřila i Dagmar Voňková. Deska Šafránu vyšla ve Švédsku a jubilentce vyšla doma jen malá deska (singl) s nádhernou písní Chlapci na tom horním konci. Na své album musela ještě dlouho čekat. Tvorba Dagmar Voňkové, rodačky z Hradce Králové, je křehká, intimní, neburcující davy na barikády. Jan Burian ji zařadil do svých Osamělých písničkářů. Fascinují je způsob, jakým hraje Dagmar Andrtová - Voňková na kytaru. Používá smyčce, nehty a třeba i vidličku. Své technice říká „dotýkání“ a k názvu ji inspirovala Holanova báseň. Její hudební výkon vyžaduje náladu a pokoru publika a komorní prostředí. Je nenápadnou a na pohled křehkou ženou, ale výkon na pódiu svědčí o veliké vnitřní síle. Jako všichni „tiší a osamělí“ zůstává i Dagmar Andrtová - Voňková mimo sledovanost televizních diváků, kteří ve většině o její existenci ani nevědí. Přejí jubilentce ještě hodně let a hodně hudebních nápadů. Vše nejlepší.